

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **Bc. D. P.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., LL.M.
sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Lazecká 545/22, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2024, č. j. 1183108/24/3101-80541-800355
ve věci námitky proti exekučnímu příkazu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný na základě pověření Generálního finančního ředitelství uskutečňoval úkony při dožádané mezinárodní pomoci, a sice vymáhání pohledávky na základě žádosti o vymáhání polské daňové správy podané dle čl. 10 Směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. 3. 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „směrnice 2010/24/EU“). Předmětem žádosti bylo vymožení nedoplatku na dani z přidané hodnoty za rok 2016 ve výši 1 725 082 PLN. Žalobce neuhradil uvedený nedoplatek na základě Vyrozmění o výši nedoplatku ze dne 18. 3. 2024, pročež žalovaný dne 2. 4. 2024 vydal Exekuční příkaz na příkázání pohledávky z účtu č. j. 575035/24/3101-80541-800355. Proti exekučnímu příkazu podal žalobce námitku, kterou žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.
2. Žalobce se domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i samotného exekučního příkazu. Namítal nesprávné doručení vymáhaného platebního výměru (jednotného dokladu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

o vymahatelnosti) č. 2472-SEW.722.1336536.2023/2766. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že výměr byl žalobci doručen do jeho datové schránky, avšak žalobce má datovou schránku pouze jako podnikající fyzická osoba. Tato schránka je tak striktně navázána pouze na podnikání žalobce a orgány státní správy ji nemohou využívat k doručování písemností nesouvisejících s jeho podnikáním. Vymáhaná pohledávka se přitom vztahuje k žalobci coby fyzické osobě a nemá souvislost s jeho podnikáním. Jakýkoliv platební výměr vztahující se k vymáhané pohledávce tak měl být žalobci doručen v písemné podobě na adresu jeho trvalého pobytu. Platební výměr tak nebyl žalobci doručen, pročež není vymahatelný.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že došlo ke splnění všech zákonných podmínek pro vydání exekučního příkazu. K námitce o nedoručení platebního výměru uvedl, že podle § 20 odst. 1 a 2 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o MPV") je jednotný doklad o vymahatelnosti ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice, přičemž ze zákona nevyplývá povinnost jej doručit. Žalovaný nejprve obdržel žádost o doručení písemnosti 2472-SEW.722.1336536.2023/2766, o jehož doručení požádala polská daňová správa, přičemž součástí žádosti byl i jednotný doklad o doručení. Uvedená písemnost byla žalobci doručena dne 7. 8. 2023 do jeho datové schránky. Následně obdržel žalovaný žádost o vymáhání, jejíž součástí byl i jednotný doklad o vymahatelnosti, který se však nedoručuje. Mimo to již dne 2. 9. 2022 byla při ústním jednání žalobci předána písemnost, o jejíž doručení požádal orgán polské daňové správy a na kterou je v žádosti o vymáhání odkazováno a je tedy pravděpodobně oním původním rozhodnutím polské daňové správy, které založilo povinnost žalobce k úhradě vymáhané částky. Žalobci tak byl do datové schránky doručen nikoliv platební výměr nebo jednotný doklad o vymahatelnosti, ale písemnost, z jejíhož textu se jeví, že jde o polský ekvivalent českého upozornění na daňový nedoplatek. Oprávnění k vymáhání je však založeno toliko na jednotném dokladu o vymahatelnosti. K námitce, že žalovaný neměl doručovat předmětnou písemnost do datové schránky podnikající fyzické osoby, žalovaný uvedl, že dle jeho názoru vymáhaná pohledávka souvisí s podnikatelskou činností žalobce, neboť výkon funkce člena představenstva lze nepochybně považovat za ekonomickou činnost podobnou podnikatelské činnosti. Nadto žalobce byl na zaslání doručované písemnosti do datové schránky upozorněn žalovaným telefonicky dne 8. 8. 2023. Žalobce tedy o zaslání prokazatelně věděl.
4. V replice žalobce dále rozvinul argumentaci ve vztahu ke skutečnosti, že vymáhaná pohledávka nemá povahu podnikatelského závazku, pročež mu dotčená písemnost nemohla být doručena do datové schránky.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodoval bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
6. Žalobce jediným žalobním bodem brojí v zásadě proti oprávněnosti vedené daňové exekuce, což odůvodňuje nesprávným (tedy absentujícím) doručením platebního výměru č. 2472-SEW.722.1336536.2023/2766, jež označuje jako jednotný doklad o vymahatelnosti. Hned na úvod je tak třeba upozornit, že se žalobce dopouští nesprávné záměny jednotlivých dokladů.

7. Jak soud ověřil ze správního spisu, žalovaný byl nejprve na základě žádosti obdržené 26. 7. 2023 Generálním finančním ředitelstvím pověřen k uskutečnění úkonů při dožádané mezinárodní pomoci ze strany polské daňové správy k doručení písemnosti č. 2472-SEW.722.1336536.2023/2766 ze dne 9. 6. 2023. Jedná se o písemnost nazvanou jako *Upomnienie*, přičemž na základě prostého náhledu na obsah listiny musí soud shodně s žalovaným uvést, že jde zřejmě o druh upomínky. Tato písemnost byla žalobci doručena do datové schránky dne 7. 8. 2023, přičemž k doručení došlo fikcí po uplynutí 10 dnů od dodání dokumentu do datové schránky. Následně na základě žádosti obdržené dne 15. 2. 2024 byl žalovaný pověřen k uskutečnění mezinárodní pomoci od téhož polského orgánu k vymáhání pohledávky. Součástí této žádosti byl Jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky ze dne 13. 2. 2024, dle kterého je vymáhanou pohledávkou pohledávka referenční číslo 2472.723.749125.2023, na dani z přidané hodnoty za období 1/10/2016 – 31/12/2016 v celkové částce 1 725 082 PLN. V jednotném dokladu je jako datum stanovení pohledávky uvedeno 29. 5. 2023, dále je v něm uvedeno datum, kdy lze začít s vymáháním pohledávky, a sice 12. 6. 2023, a dále datum doručení původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím státě dne 12. 9. 2023.
8. Ve věci jde o otázku vymáhání zahraniční pohledávky. Z hlediska právní úpravy je pro posouzení merita sporu stěžejní zákon o MPV, kterým byla do českého právního řádu provedena směrnice 2010/24/EU. Uvedená směrnice stanoví pravidla, podle nichž mají členské státy poskytovat pomoc při vymáhání pohledávek v jednotlivých členských státech, pokud tyto pohledávky vzniknou v jiném členském státě. Podle čl. 2 odst. 1 písm. a) této směrnice se její věcná působnost vztahuje mj. *na pohledávky týkající se veškerých daní a poplatků jakéhokoli druhu ukládaných členským státem nebo jeho nižšími územními nebo správními celky (...)*. Čl. 12 odst. 1 stanoví, že *ke každé žádosti o vymáhání pohledávky se přiloží jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném členském státě; tento doklad je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky a (...) nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v dožádaném členském státě. Řešení sporů upravuje čl. 14 odst. 1, který říká, že spory týkající se pohledávky, původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě a spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem dožadujícího členského státu spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího členského státu. Napadne-li zúčastněná osoba v průběhu vymáhání pohledávky pohledávku, původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě, dožádaný orgán tuto osobu informuje, že musí podat žalobu k příslušnému orgánu dožadujícího členského státu v souladu s jeho platnými právními předpisy.*
9. Dle ustanovení § 1 odst. 3 písm. b) bod 1 zákona o MPV se za *finanční pohledávky pro účely tohoto zákona považují pohledávky z daní, poplatků a cel jakéhokoli druhu včetně jejich příslušenství ukládaných členským státem Evropské unie jiným než Česká republika. Dle § 17 odst. 1 téhož zákona na žádost kontaktního orgánu jiného státu o vymáhání zajistí tuzemský kontaktní orgán vymáhání finanční pohledávky, podle odst. 4 za den obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky z jiného státu se pro účely správy daní v České republice považuje za den splatnosti této finanční pohledávky. Dle ustanovení § 20 odst. 1 téhož zákona při vymáhání je součástí žádosti o vymáhání finanční pohledávky jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném státu, přičemž dle odstavce 2 je jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice. Dle § 28 odst. 1 písm. a) bod 1 a písm. c)*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

téhož zákona mj. *tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti nebo správnosti dožádané finanční pohledávky uložené jiným státem, anebo jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu.*

10. Z výše citované právní úpravy je především zcela zřejmé, že v režimu mezinárodní pomoci s vymáháním finančních pohledávek ve smyslu směrnice 2010/24/EU a zákona o MPV nejsou české dožádané orgány oprávněny žádosti dožadujících orgánů jiného členského státu EU (anebo i jiného státu podle zákona o mezinárodní pomoci) jakkoliv posuzovat a odmítnout vyjma důvodů taxativně stanovených. Stejně tak dožádaným orgánům nepřísluší jakkoliv posuzovat zákonnost či správnost žádosti dožadujícího orgánu cizího státu, resp. pohledávky, k jejímuž vymožení je taková žádost podána. Právní úprava mezinárodní pomoci tedy neumožňuje přezkoumávat právní důvody, na nichž se zakládá jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném státu, který je titulem pro její vymáhání (rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2021, č. j. 8 Afs 355/2019-34). Žalobce přitom přímo oprávněnost předmětné pohledávky ani nerozporuje. Jeho jedinou námitkou je skutečnost, že písemnost č. 2472-SEW.722.1336536.2023/2766 byla chybně doručována do jeho datové schránky.
11. Jak vyplývá ze zjištění ze správního spisu, uvedená písemnost není jednotným dokladem o vymahatelnosti pohledávky, na základě kterého je žalovaný oprávněn daňovou exekucí vést a provádět. Není ani původním platebním výměrem, na základě kterého vznikla vykonatelná pohledávka polské daňové správy vůči žalobci (jednotný doklad o vymahatelnosti odkazuje na jiné referenční číslo a jiné datum doručení, jak bylo výše uvedeno). Jedná se o pouhou výzvu k plnění. Žalobce se tedy v tomto ohledu zásadně mylí, neboť dovozuje, že při doručování písemnosti uvedeného čísla, která mu byla doručena do datové schránky, šlo o doručování titulu nezbytného pro vedení daňové exekuce. Tak tomu ovšem není, neboť jediným titulem pro vymáhání dotčené pohledávky v České republice je v souladu s ustanovením § 20 odst. 2 zákona o MPV jednotný doklad o vymahatelnosti. Nedostatek jeho náležitostí žalobce nikterak nenamítal. Jednotný doklad o vymahatelnosti se přitom nedoručuje, neboť takovou povinnost zákon nestanoví. Tato skutečnost již byla potvrzena i judikaturou správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2020, č. j. 45 Af 34/2017-17, bod 28, č. 1/2023 Sb. NSS). Vymáhání dotčené pohledávky tak bylo žalovaným správně zahájeno po obdržení žádosti o vymáhání spolu s jednotným dokladem o vymahatelnosti bez dalšího.
12. Pokud pak snad podstatou podané žaloby měla být skutečnost, že žalobci nebyl doručen původní polský právní titul zakládající vymahatelnost předmětné pohledávky, je třeba s odkazem na právní úpravu uvedenou výše poukázat na irelevanci této skutečnosti pro účely vymáhání pohledávky v České republice. Jednotný doklad o vymahatelnosti na doručení původního dokladu odkazuje, pakliže žalobci ve skutečnosti nebyl doručen, jedná se o záležitost, kterou měl žalobce v souladu s výše citovaným čl. 14 směrnice 2010/24/EU napadat u příslušného polského orgánu. Taková skutečnost by pak byla důvodem pro přerušení daňové exekuce u žalovaného, avšak ani takovou skutečnost žalobce soudu nenatvrdil. Z výše uvedené právní úpravy jednoznačně vyplývá, že žalovaný není oprávněn posuzovat zákonnost či správnost ani samotné pohledávky, ani samotné žádosti o vymáhání. Otázkou doručení původního polského exekučního titulu žalobci se tak žalovaný není oprávněn vůbec zabývat.
13. Z uvedených důvodů se proto žalobní argumentace zcela míjí s podstatou věci, neboť otázka doručování písemnosti č. 2472-SEW.722.1336536.2023/2766 je pro vedení dotčené daňové

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

exekuce žalovaným zcela bez významu. Jediným titulem pro vymáhání dotčené pohledávky byl jednotný doklad o vymahatelnosti, který byl žalovanému doručen a kterým je od okamžiku tohoto doručení povinen se řídit. Veškerá argumentace o způsobu doručování uvedené písemnosti, a tím pádem i o povaze vymáhané pohledávky je tak pro posouzení věci zcela nerozhodná, protože se jí soud z důvodu nadbytečnosti nezabýval.

14. Jelikož soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému v soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. dubna 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu